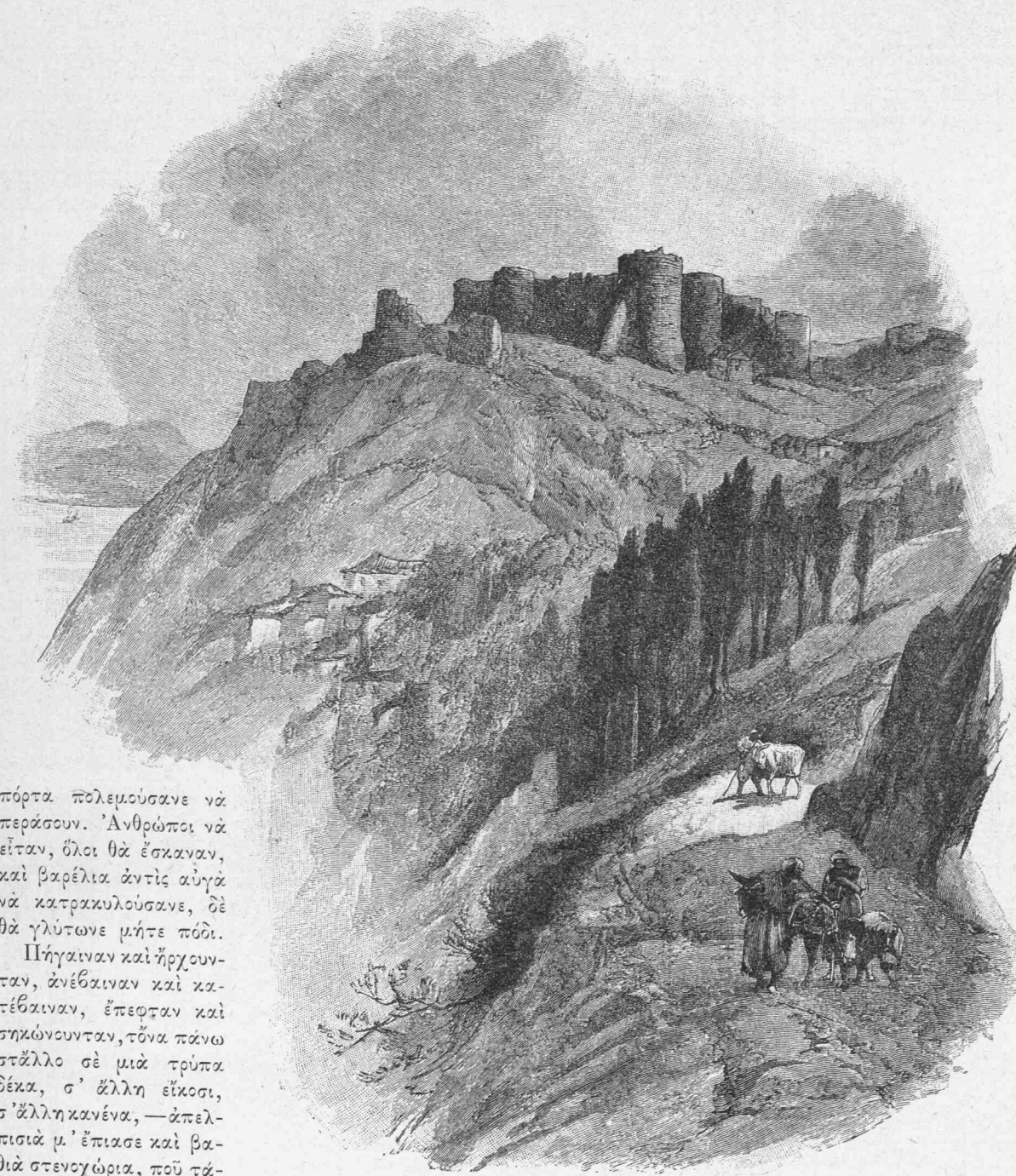

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Τὸ ὄρος Πάγον καὶ τὸ Φρούριον τῆς Σμύρνης

πόρτα πολεμοῦσανε νὰ περάσουν. Ἄνθρωποι νὰ εἴταν, ὅλοι θὰ ἔσκαναν, καὶ βαρέλια ἀντὶς αὐγὰ νὰ κατακυλούσανε, δὲ θὰ γλύτωνε μήτε πόδι.

Πήγαιναν καὶ ἤρχουνταν, ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν, ἔπεφταν καὶ σηκώνουνταν, τὸνα πάνω στᾶλλο σὲ μιὰ τρύπα δέκα, σ' ἄλλη εἴκοσι, σ' ἄλλη κανένα, — ἀπελπισιὰ μ' ἔπιασε καὶ βαθιά στενοχώρια, ποῦ τάξη καὶ μέθοδο αὐτὰ τὰ ζῶα δὲν ἔχουνε, λογικὸ

δὲν ἔχουνε νὰ προσμένουν καὶ νὰ κατεβαίνουν ἕνα ἕνα μὲ τὴ σειρά τους, μόνο μοιάζουν κι' αὐτὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅταν μπαίνουν ἢ βγαίνουν ἀπὸ βαπόρι ἢ θέατρο, ἢ καὶ φεύγουν ἀπὸ μεγάλο κακό.

Ἐκεῖ ποῦ τὰ συλλογούμενου αὐτὰ δίχως νὰ πολυξετάζω καὶ τὸ τί γίνονταν, καλοκοιτάζω πάλι, κι' ὦ τοῦ θαύματος, χάθησαν ὅλα ταῦτ' ἀπὸ μπρὸς μου! καὶ μαζί τους χάθηκαν καὶ τὰ πιώτερα τὰ μερμήγκια!

Μήτ' ὁ Πλάτωνας ἀπὸ τόση ντροπὴ δὲν ὑπέφερε ὅταν ὁ Διογένης τοῦ ἔδειξε τὸν περίφημο ξεπουπουλωμένο του πετεινό, μ' ὅση ντροπὴ ἔνοιωσα αὐτὴ τῶν μερμηγκιῶν τὴν ἀπάντηση στὴν ἀνοησία ποῦ σὰν ἄνθρωπος ὅπου εἶμουν τοὺς εἶπα, πῶς μέθοδο καὶ τάξη δὲν ἔχουν.

Τὰ θάμαζα τὰ μερμήγκια, καὶ τρόπο δὲν εἶχα νὰ τοὺς πῶ τοὺς λίγους ἐργάτες ποῦ ἔμειναν ἀπάνω κι' ἀκόμα κόβανε γλίγωρες βόλτες, πῶς εἶναι μεγάλοι τεχνίτες καὶ μήτ' ἕνα τρώμαγμα σὰν αὐτὸ ποῦ τοὺς ἔδωσα δὲν τοὺς ἔκαμε νὰ σαστίσουν. Καὶ μὴν μπορῶντας νὰ τοὺς μιλήσω στὴ γλῶσσα τους συλλογίστηκα νὰ τοὺς φιλέψω τοὺς ἡρώες μου, πηγαίνω λοιπὸν σ' ἄλλη μικρότερη πέτρα καὶ τὴν ἀνασηκῶνω, καὶ βρισκῶ ἀπὸ κάτω μεγαλοῦτσι καὶ ψαλίδα καὶ παχουλὴ. Μὲ τὸ ραβδί τὴν σκουπῶ καὶ τὴνε φέρνω ὡς τὴ φωλιά. Ἔπρεπε ὅμως νὰ κάμω πράξη ἄπονη καὶ σκληρὴ, ἔπρεπε νὰ τὴ σκοτώσω τὴ φτωχὴ τὴ ψαλίδα. Συλλογίστηκα τὸ λοιπὸν πῶς εἶμουν ἄνθρωπος, φαντάστηκα καὶ πῶς

τὸ πρωτοσέρνονε στὸ γιालό.

Φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή σὰ νὰ μάγκωσε ἡ ψαλίδα στὴ στενὴ τὴν τρύπα, σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ τραβηχτῆ παραμέσα. Πρέπει ὅμως ν' ἀνέβηκαν κι' ἄλλοι λεβέντηδες ἀποκάτω καὶ νὰ βοήθησαν, ἐπειδὴ καὶ ποῦ στεκότανε μαγκωμένη, κατακύλησε ἄξαφνα καὶ χάθηκε τὸ σφαγμένο μου βῶδι στὰ σκοτεινὰ τῆς φωλιάς τὰ βάθη.

Πῆρα τότες τὴν πέτρα καὶ τὴν ξανάβαλα στὴ θέση της, ἀπαράλλαχτα καθὼς εἶταν, καὶ τοὺς ἀφῆκα τοὺς μερμήγκους νὰ κατεβοῦνε ὅλοι στὰ κάτω πατώματά τους, τώρα ποῦ βράδυαζε κιόλας, καὶ νὰ διηγῶνται τὴ μεγάλη τρομάρα ποῦ τοὺς ἦρθε, τρώγοντας τὸρεχτικὸ τους ψητό.

εἶμουν χασάπης, καὶ πῶς ἔσφαζα βῶδι γιὰ τὰ μερμήγκια. Καὶ σὰν τὴνε σκότωσα, τὴν ἀπόθεσα σὲ μιὰ ἀπὸ τίς τρύπες κοντά. Καὶ κοίταζα νὰ δῶ τί θὰ γείνη. Ἐρχεται τότες ἕνα μερμήγκι, τὴ μυρίζει τὴ ψαλίδα σπασμωδικὰ καὶ τρεμουλιαστὰ καὶ φεύγει σὰ σπιθα, ἄλλο ἕνα, μυρίζει, φεύγει κι' αὐτό. Ἐρχεται τρίτο μερμήγκι, αὐτὸ δὲ φεύγει, μόνο μυρίζει, ξαναμυρίζει, τριγυρίζει, πηδαίει ἀπάνω στὸ βῶδι, κατεβαίνει, κάνει ἀκόμα μερικούς ὀλόγυρους, καὶ τέλος ἀποφασίζει νὰ τῆς καθήση μιὰ καλὴ δοντιὰ τῆς ψαλίδας. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα βρέθηκαν ἄλλοι πέντ' ἕξη μερμήγκοι ποῦ στάθηκαν κι' αὐτοὶ κ' ἔχωσαν τὰ δόντια τους μέσα της. Καὶ δαγκάνοντας καὶ κάμνοντας ἀβάρα μὲ τὰ πόδια τους καθὼς οἱ βαρκάρηκες, σὲ λίγη ὥρα τὴν εἶχανε στῆς τρύπας τὰ πρόθυρα. Φάνηκαν τώρα δύο τρεῖς μεγαλοκέφαλοι συντρόφοι ἀπὸ μέσα, κ' ἔχωσαν κι' αὐτοὶ τὰ δόντια τους καὶ τραβούσανε μέσα. Καὶ τραβῶντας αὐτοὶ ἀπὸ μέσα καὶ σκουπῶντας οἱ ἄλλοι ἀπ' ἔξω, σάλευε λίγο λίγο τὸ μεγάλο τὸ ζῶο κ' ἔμπαινε μὲς τὴν τρύπα καθὼς σαλεύει σιγανὰ καινουριοκάματο καραβιόταν